

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

12. julij 2020

NEDELJA	15. MED LETOM – LEPA NEDELJA NA GORI
12.07.	7.00 za farane 8.30 na Pernovem za +Franca Šuper in njegove starše, obl. 11.00 na Gori procesija in maša za +Faniko in Francija Novak
Ponedeljek	Henrik, cesar, mož svete Kunigunde
13.07.	19.00 za +Jožeta Arh
Torek	Kamil
14.07.	7.00 za +Marijo in Vinka Ramšak
Sreda	Bonaventura
15.07.	7.00 v dober namen
Četrtek	Karmelska Mati Božja (Karmen)
16.07.	19.00 na Pernovem za +Jano Pečnik ter Jožeta in Nežo Siter
Petek	Aleš
17.07	19.00 za +Anico Ožir, darovali sestriči
Sobota	Arnold
18.07.	7.00 za +Angelo, Marijo in Janeza Mirnik
NEDELJA	16. MED LETOM
19.07.	7.00 za farane 8.30 na Pernovem za +Jožeta in Marijo Pečnik, obl. 10.00 za +Jožefo in Franca Šuperger, obl.

15. NEDELJA MED LETOM

Evangelij

SEJALEC JE ŠEL SEJAT

Iz svetega evangelija po Mateju (Mt 13,1-23)

Tisti dan je šel Jezus iz hiše in sédel kraj jezera. Pri njem so se zbrale velíke množice, tako da je stopil v čoln in sédel, vsa množica pa je stala na obrežju. Takrat jim je veliko povedal v prilikah. Dejal je: »Sejalec je šel sejat. Ko je sejal, je nekaj semena padlo ob pot. Priletele so ptice in ga pozobale. Drugo seme je padlo na kamnita tla, kjer ni imelo veliko prsti. Hitro je pogvalo, ker ni imelo globoke zemlje. Ko pa je sonce vzšlo, ga je ožgalo, in ker ni imelo korenine, se je posušilo. Spet drugo je padlo med trnje in trnje je zrastle ter ga zadušilo. Druga semena pa so padla na dobro zemljo in so dajala sad: eno stotérnega, drugo šestdesetérnega in spet drugo tridesetérnega. Kdor ima ušesa, naj posluša!«

Tedaj so pristopili učenci in mu rekli: »Zakaj jim govoriš v prilikah?« Odgovóril je in jim dejal: »Vam je dano spoznati skrivnosti nebeškega kraljestva, njim pa to ni dano. Kdor namreč ima, se mu bo dalo in bo imel obilo; kdor pa nima, se mu bo vzelo še tisto, kar ima. Zato jim govorim v prilikah, ker gledajo, pa ne vidijo, poslušajo, pa ne slišijo in ne razumejo. V njih se spolnjuje Izaijeva prerokba, ki pravi: »Poslušali boste, poslušali – a ne boste doumeli, gledali boste, gledali – a ne boste videli.« Otopelo je namreč srce temu ljudstvu; z ušesi so težko slišali in zatisnili so si oči, da ne bi z očmi videli, da ne bi z ušesi slišali, da ne bi v srcu doumeli in se spreobrnili in da bi jih jaz ne ozdravil. Blagor pa vašim očem, ker vidijo, in vašim ušesom, ker slišijo! Kajti resnično, povem vam: Veliko prerokov in pravičnih si je želelo videti, kar vi gledate, pa niso videli, in slišati, kar vi poslušate, pa niso slišali.

Poslušajte torej pomen prilike o sejalcu. K vsakemu, ki posluša besedo kraljestva in je ne razume, pride zlodej in mu ugrabi, kar je vsejano v njegovo srce. Ta človek je tisti, ki je vsejan ob poti. Na kamnita tla pa je vsejan tisti, ki posluša besedo in jo takoj z veseljem sprejme, a nima v sebi korenine, ampak je nestanovit. Ko nastane zaradi besede stiska ali preganjanje, se takoj pohujša. Med trnje vsejan pa je tisti, ki posluša besedo, toda posvetna skrb in zapeljivost bogastva zadušita besedo in postane nerodovitna. V dobro zemljo vsejan pa je tisti, ki posluša besedo in jo tudi doume. Ta zares obrodi in daje sad: eden stotérnega, drugi šestdesetérnega in spet drugi tridesetérnega.«

Mt 13,1–23

KAKŠNA ZEMLJA JE MOJE SRCE

Božja beseda je beseda življenja, norma, pravilo ali vodilo življenja. Prerok Izaija v današnjem prvem berilu zatrjuje, da je Božja beseda kakor dež, ki pade na zemljo in jo naredi rodovitno. Kako to, da blagodejni dež Božje besede v naših srcih ne povzroči nobene spremembe?

Mogočih je več odgovorov in vsak ga mora dati zase, kajti vsak sebe najbolje pozna. Mnogokrat Božja beseda do našega srca sploh ne seže. Srca so kot zaprte in zapečatenе posode. V njih je vse polno drugih misli, zamisli, modrosti in skrbi, tako da za Božjo besedo ni prostora.

Morebiti pa se Božji besedi le odpremo. Tedaj so na vprašanje, zakaj se tako malo spremenimo, možni dogovori, ki jih je dal Jezus, ko je apostolom posebej razlagal svojo priliko o sejalcu. Prvič: Božjo besedo slišimo, a je ne razumemo, pa pride hudi duh in ugrabi, kar je posejano v srce, ker se boji, da bi se človek v veri poučil in utrdil. To so semena, razlaga Jezus, ki so posejana ob poti. Potem pride seme, ki je padlo na kamnito zemljo: to so ljudje, ki Božjo besedo z veseljem sprejmejo, so pa površni. V cerkvi so taki ljudje zmožni globokih in silnih čustev, komaj prestopijo prag cerkve, pa znajo pozabiti, da so kristjani. Ko nastopi »vročina« življenja, seme Božje besede usahne, ker nima korenin. Tretje vrste poslušalci Božjo besedo z veseljem poslušajo, pa jim vsakdanje skrbi njeno seme zadušijo. Skrbi moramo vključiti v molitev, saj je predmet vere vse, kar čutimo in doživljamo, kar nas skrbi in kar nas napolnjuje z veseljem. Jezus pravi: Storititi moramo vse, kar je v naši moči, pri tem pa ne pozabiti, da nad nami bdi ljubeči Oče. Bog ni zavarovalni zavod, h kateremu bi se zatekali samo v nevarnosti ali nesreči. Bog je Gospodar sveta, mi pa smo upravitelji njegovih dobrin. Posvetovati se moramo z njim kako naj z njimi upravljamo.

Končno Jezus pravi, da je nekaj takih, ki Božjo besedo ne le sprejmejo, ampak jo tudi »umevajo«, po njej živijo. To so ljudje hvaležnega srca.

Bodimo prepričani: seme je dobro in Bog je pripravljen dati tudi vse drugo, da bi to seme lahko vzkliko, raslo in dozorelo. Vprašanje je le, kakšna zemlja je naše srce.